

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 10005-10-11 לנקרי ואח' נ' בן גלים פדידה ואח'

בפני כב' השופט א. סלאמה, נשיא

התובע	שמעון לנקרי
הנתבע	שלמה בן גלים פדידה
	נגד

חקיקה שאוזכרה :

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע\(16\), 15\(4\), 15, 7, 1, ב'](#)

פסק דין

1. בפניי תביעה ותביעה שכנגד אשר הגישו הצדדים זה כנגד זה ועילתן, פרסום לשון הרע בגין דברים שנאמרו ע"י הצדדים בישיבת מועצת העיר עכו ובישיבת הנהלת העיר עכו.

התביעה הראשית

2. התובע בתביעה הראשית, מר שמעון לנקרי, ראש עיריית עכו (להלן: התובע), טען, כי ביום 15.07.2011, במסגרת ישיבת מועצת העיר עכו, עת נידונה שאילתה שהוגשה ע"י הנתבע, מר שלמה פדידה, שהינו חבר מועצה (להלן: "הנתבע"), פנה הנתבע לתובע ואמר לו: "...אולי תנסה להביא אישור רפואי שאתה כשיר להיות ראש עיריית עכו?". התובע טען כי הנתבע חזר על משפט זה מספר פעמיים, ובעשותו כך, שם את התובע ללעג וקלס בעיני הנוכחים בישיבה וביניהם חברי מועצת העיר, אנשי חינוך בעיר עכו, תושבי העיר ועיתונאים.

עוד טען התובע, כי הדברים פורסמו בעיתון מקומי והדבר העצים את עלבונו ואת הפגיעה בו.

3. לטענת התובע, בטרם הוגשה התביעה, פנה באמצעות באת כוחו אל הנתבע במכתב התראה ובו הודיע לנתבע כי נפגע מדבריו בישיבת המועצה וכי הוא מבקש שהנתבע יתנצל ויפצהו בפיצוי כספי, אך הוא סירב לכך.

4. הנתבע טען, כי הדברים נשוא התביעה נאמרו במסגרת ישיבת מועצה בה נדונה סוגיית ירידת אחוזי הזכאים לבגרות בעיר עכו, על רקע תשבוחות מוגזמות, לדעתו, לעוסקים בחינוך בעיר וכוונת התובע להעלות את משכורתה של מנהלת אגף החינוך. לטענתו, בינו לבין התובע מערכת יחסים ארוכה ועכורה שכן הנתבע הינו האופוזיציה היחידה בעיר עכו וכאופוזיציונר דברי הביקורת שלו נאמרים תמיד בסגנון בוטה בצורה המקובלת בפוליטיקה וכי אם היה בוחר במקרה זה לנסח דבריו באופן עדין יותר הרי שתחושותיו הקשות נוכח מהלכי ראש העיר בתחום החינוך לא היו מועברות ומחאתו הייתה נותרת מחאה שקטה.

לטענת הנתבע, הוא לא התכוון לפגוע בתובע, וממילא התובע לא נפגע וכי לא קיים אדם סביר שהיה מפרש את דבריו במובנם המילולי לפיו התובע אינו כשיר מבחינה נפשית. זאת ועוד, דבריו נאמרו בתגובה לזלזול מתמשך מצד התובע כשהוא שרוי בכעס, ללא כוונה לבזות או להשפיל את התובע.

5. הנתבע הוסיף עוד, כי הדברים שנאמרו על ידו הינם בגדר הבעת דעה כעוסה בשעת ויכוח ציבורי/פוליטי וכי בנסיבות וההקשר בהם נאמרו, היינו ישיבת מועצה בנושא מצב החינוך בעיר, הרי שאינם בגדר לשון הרע כמשמעותו בחוק.

התביעה שכנגד

6. הנתבע הגיש תביעה שכנגד בה טען, כי התובע הוציא דיבתו באומרו דברים חמורים המהווים לשון הרע וזאת במסגרת ישיבת הנהלת העיר מיום 23.08.2009, עת התייחס לנתבע באומרו; "מכאן ולנסות לעשות הון פוליטי! ובמיוחד מאדם שלא תרם לטובת הכלל כלום ושום דבר!!!...". הנתבע טען כי נפגע מדבריו של התובע שנאמרו ברבים ואינם אמת, שכן כפי שפירט בפני התובע, הנתבע השתתף במלחמות ישראל, תורם לציבור וכן תרם ותורם בסתר.

7. התובע טען בתגובה, כי דבריו בישיבת ההנהלה נאמרו בעקבות הצעה לסדר היום אותה הגיש הנתבע לעניין הסרת סמלי מגן דוד בטיילת העירונית. במסגרת ההצעה כתב הנתבע כי "...מגני הדוד הוסרו בגלל לחץ המגזר והעיתונות מדגישה עד כמה ראש העיר חסר עמוד שדרה. פחדנות ראש העיר תביא לנו יום כיפור נוסף". לטענת התובע, דבריו נאמרו כתגובה לשאלתה שהועלתה ע"י הנתבע המציגה אותו כפחדן חסר עמוד שדרה, כשההצעה לסדר היום עצמה, עוסקת בעניין טעון ומורכב בעיר אשר תושביה הינם יהודים, מוסלמים ונוצרים והינה פרובוקציה אשר עלולה לגרום להתלקחות המחלוקות בין התושבים ויש בה כדי לסכן את מרקם החיים העדין עליו מנסה התובע להגן.

לדידו, בנסיבות בהם נאמרו הדברים, אין לראות בהם לשון הרע אלא שיח ושיג פוליטי ומענה לשון לגיטימי, נוכח דברי הלעג והביזוי מטעם הנתבע כלפיו.

8. הנתבע טען עוד, כי בנוסף לאמירות שהובעו כלפיו ע"י התובע, הוא מתייחס אליו בזלזול ובתנועת יד מבטלת וזאת אף במהלך ישיבת המועצה נשוא תביעה זו, וגם בכך יש משום פרסום לשון הרע.

9. בדיון בפניי העידו מטעם התובע; מר מוחמד חג'וג, מנהל בית ספר אורט חלמי בעכו, מר ראובן ויצמן, גזבר העירייה, גב' שרי גולדשטיין, חברת מועצת העיר, מר שגב אוהד והתובע בעצמו. מטעם הנתבע העיד הנתבע בעצמו.

דיון והכרעה

10. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם בפניי ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולראיות שהוגשו על ידיהם, שוכנעתי שיש לקבל את תביעת התובע בחלקה ולדחות את תביעת הנתבע, הכל כפי שיפורט להלן.

התביעה הראשית

11. כאמור, עסקינן בתביעה שעילתה לשון הרע. המסגרת הנורמטיבית מוסדרת בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965, (להלן: החוק).

סעיף 1 לחוק מגדיר לשון הרע כדלקמן;

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו.

12. בחינת התבטאותו של הנתבע, שאמירתה אינה שנויה במחלוקת, כלפי התובע באומרו; "אולי תביא אישור רפואי שאתה כשיר להיות ראש עיר", אינה מעלה ספק כי מדובר בהתבטאות פוגענית שמשמעותה אחת, והיא כי האדם אליו הופנו הדברים אינו כשיר מבחינה נפשית. שעה שהדברים נאמרים קבל עם ועדה ברשות הרבים, יש בהם כדי להשפיל ולבזות האדם בעיני הבריות השומעות אותם.

טענת הנתבע כי לא התכוון לפגוע ו/או לבזות את התובע, אינה מעלה או מורידה לעניין לשון הרע, שכן יש לבחון את הפרסום בחינה אובייקטיבית, קרי- יש לבדוק מהו המובן שהאדם הסביר מייחס לביטוי. בכגון דא נאמר:

"אמירות מהוות לשון הרע מקום שקיימת אפשרות אובייקטיבית כי פרסומן עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז, או לעג מצד הבריות. משמעות הפרסום נלמדת מתוכו; הוא מתפרש על פי המובן הטבעי והרגיל של מילותיו, ועל פי הקשר הדברים בו נאמר...המעטת ערך משקלם הפוגעני של הדברים על ידי אומרם אינה מפחיתה כהוא זה מהפגיעה, מקום שבמימד האובייקטיבי, בעיני האדם הסביר, היא נושאת עוצמה שלילית ניכרת". [רע"א 10520/03](#), איתמר בן גביר נ' אמנון דנקר (מאגרים משפטיים) (להלן: פס"ד בן גביר).

13. בענייננו, על המימד האובייקטיבי ניתן ללמוד הן מהביטוי עצמו והן מעדויות האנשים שהיו עדים לפרסום. והנה, בפניי העידו מספר עדים מטעם התובע אשר ציינו באופן ברור וחד משמעי שלא נסתר, כי בעת ששמעו את התבטאות הנתבע נשוא תביעה זו, חשו כי מדובר בעלבון ובפגיעה אישית בכבודו של התובע (אציין, כי העובדה שמדובר בתצהירי עדות ראשית זהים בחלקם, אין בה כדי לפגוע באמינות העדים או באותנטיות של עדותם).

כנגד עדויות אלו טען הנתבע, כי מדובר בעדויות של אנשים המקורבים לתובע וכי במסגרת הישיבה, לאחר שנאמרו הדברים, נשמעו קולות צחוק וגיחוך, דבר המעיד כי דבריו נתקבלו בהומור.

שוכנעתי כי יש לדחות טענה זו על הסף, שכן עדויות העדים לא נסתרו והנתבע בחר שלא להעיד ולו עד אחד שנכח בישיבת מועצת העיר שיציג גרסה ו/או עמדה אחרת. באשר לקולות הצחוק והגיחוך שנשמעו, ככל שנשמעו, הרי שאלו יכולים באותה מידה, להעיד על מבוכה שנגרמה לשומעים עקב העלבון והביזוי שנגרם לתובע.

וידוגש, "לצורך גיבוש מעשה של לשון הרע, אין דרישה כי אדם **בפועל** הושפל או בוזא אלא די בכך שהפרסום **עלול** היה להביא לתוצאה כזו" (ע"א י-ם) 1003/96 בן חורין נ' לוי ואח', פ"מ תשנ"ז (1) 424, 434).

14. הנתבע טוען עוד, כי הדברים נאמרו כהבעת דעה במסגרת שיח ציבורי, כלפי אדם ציבורי, ולכן יש לבחנם בהקשר זה בקביעת מתחם הסבירות של פרסום הפוגע בפרט.

אכן, אין לשון הרע בין אנשים פרטיים כלשון הרע במסגרת שיח ציבורי בין אנשים ציבוריים, ואין מחלוקת כי התובע והנתבע, שהינם ראש עיר וחבר מועצה, הינם אנשי ציבור. על כן מתחם הסבירות שיקבע צריך להיות רחב יותר. עם זאת, החירות לבטא ביטויים פוגעניים במסגרת שיח פוליטי / ציבורי אינה חירות בלתי מוגבלת ויש לערוך איזון

ראוי בין האינטרס הציבורי בהגנה על חופש הביטוי בעניינים ציבוריים לבין זכות הפרט, הגם שהוא איש ציבור, להגנה על כבודו ושמו הטוב.

15. יתרה מכך, המחוקק אף הוא הכיר בכך שעל מתחם הסבירות במסגרת השיח הציבורי להיות רחב יותר, ועל כן קבע [בסעיף 15\(4\)](#) לחוק, כי תהא לנתבע הגנה טובה אם "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי, או בהקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

עם זאת, על מי שמבקש להתגונן בהגנה הקבועה [בסעיף 15](#) לחוק לעמוד בשני תנאים: האחד, להוכיח כי הפרסום נעשה בתום לב, והשני, כי הפרסום לא חרג ממתחם הסביר.

בענייננו שוכנעתי, כי דבריו של הנתבע בישיבת מועצת העיר, אינם עומדים בתנאים לעיל.

16. באשר למבחן הסבירות, מצאתי לקבוע, כי דבריו של הנתבע הינם בבחינת ביטוי פוגעני, מעליב וקשה המטיל ספק בכשרותו הנפשית של התובע ולא ניתן להבינו אחרת. זאת ועוד, עיקרו של הביטוי הינו להשפיל ולפגוע בתובע ואין בו כדי להוות ביקורת, נוקבת ככל שתהא, על התנהגותו ופועלו של התובע. ביטוי זה נאמר על ידי הנתבע בורסיות שונות, שלוש פעמים, ללא כל הצדקה וללא כל קנטור מצד התובע, לפחות לא במסגרת אותה ישיבה. הנתבע העלה שאילתה אשר קיבלה זמן, מקום והתייחסות, במסגרת ישיבת מועצת העיר, והוא יכול היה להביע את ביקורתו על הנעשה בתחום החינוך בעיר מבלי להעליב את התובע, וזאת ע"י הבאת הוכחות, נתונים ועובדות שונות על מצב החינוך בעיר. דבריו של הנתבע כלפי התובע נאמרו ללא קשר לנושא הציבורי שהיה במחלוקת ואינם מהווים ביקורת עניינית על פועלו של התובע בתחום נשוא השאילתה.

17. הוא הדין באשר למבחן תום הלב שנקבע בחוק. [סעיף 16\(ב\)](#) לחוק קובע מספר חזקות, שבהתקיימן, ברי כי הפרסום לא נעשה בתום לב, כהאי לישנא:

"(ב) חזקה על נאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15".

כאמור, קבעתי לעיל כי פגיעת הנתבע בתובע לא היתה סבירה ולא עמדה בקנה אחד עם האינטרסים הציבוריים שהיו בבסיס המחלוקת, היינו הצגת הנתונים "האמיתיים" בתחום החינוך כלשונו של הנתבע.

זאת ועוד, קודם להגשת התביעה, פנה התובע לנתבע במכתב בו ביקש התנצלות ופיצוי. מתשובת הנתבע לפנייה זו, עולה בבירור, כי הנתבע אינו מצר על הדברים שאמר והוא ממתין בקוצר רוח לפגוש בתובע בבית המשפט "ולהכיר", כלשונו, לציבור בעכו את ראש העיר. יש גם במכתב זה, כדי להטיל ספק בתום לבו של הנתבע, בעיקר בשים לב לכך שהעתקים הימנו, נשלחו לעורך וכתבת עיתון "ידיעות הצפון".

לא זו אף זו, חזקה שהנתבע לא עשה את הפרסום בתום לב שכן הדברים שנאמרו לא היו אמת והוא לא האמין באמיתותם. במהלך העדויות בפניי טען הנתבע, כי הדברים נאמרו בצחוק ובאופן טיפשי וכי לא היתה לו כוונה לפגוע וזה לא היה במקום. היינו, בשום שלב לא האמין הנתבע כי הדברים שאמר הם אמת, ועדין בחר להתבטא בצורה כזו.

18. לסיכום ראוי להביא מדבריה של כבוד השופטת פרוקציה בפס"ד בן גביר, לפיהם: "האיזון בין ערך חופש הביטוי לבין ערך כבוד האדם ושמו הטוב מביא בנסיבות מקרה זה להעדפת הערך האחרון ולשלילת הגנת תום הלב מהמשיב. הביטויים הפוגעניים על פי תוכנם ונסיבות אמירתם, אף שנאמרו במהלך שיח ציבורי וכלפי אדם המוכר בציבור, לא קידמו באופן ממשי את התכלית העיקרית שלשמה הוכר ערך חופש הביטוי בבמה הציבורית, המשמשת אמצעי להפעלתו. הם כוונו לגדף את המבקש ואת השקפותיו ומעשיו. מנגד, עוצמת הפגיעה על פי תוכן הדברים ונסיבות אמירתם הייתה כבדה ביותר...".

דברים אלה יפים גם לענייננו.

19. סוף דבר, אני קובע כי בהתבטאויותיו של הנתבע יש משום הוצאת לשון הרע על התובע ולפיכך חלה עליו אחריות אזרחית בגין ביצוע עוולה אזרחית על פי [סעיף 7 לחוק](#).

20. באשר לגובה הפיצוי - בקביעת הפיצוי יש לבחון את חומרת הפגיעה שארעה, היות הנפגע ממלא תפקיד ציבורי החשוף לביקורת ציבורית ובכללה ביקורת פוגענית, נסיבות אמירת הביטוי הפוגעני והמסגרת בה נאמר.

בכגון דא, התובע עתר לפסיקת פיצוי בשיעור 100,000 ₪ ללא הוכחת נזק.

21. בנסיבות העניין ועל רקע השיקולים שפורטו לעיל ובשים לב לכך שההתבטאות הפוגענית נאמרה במסגרת חילופי דברים בין הצדדים בישיבת מועצת העיר בה נדונה סוגיה מהותית וחשובה (סוגית החינוך בעיר עכו) ונוכח מערכת היחסים בין הצדדים כאשר האחד הינו ראש עיר והאחר אופיזציונר לראש העיר, אני קובע כי על הנתבע לשלם לתובע פיצוי בסך **12,000 ₪** בגין הפגיעה בכבודו ובשמו שנגרמה עקב הביטוי הפוגעני שהושמע כלפי ע"י הנתבע.

התביעה שכנגד

22. כאמור, הנתבע הגיש תביעה שכנגד, נגד התובע בגין דברים שנאמרו ע"י התובע במסגרת ישיבת הנהלת העיר מיום 23.08.209, בה התבטא התובע כך: "...מכאן ולנסות ולעשות הון פוליטי ... ובמיוחד מאדם שלא תרם למען הכלל שלום ושום דבר, הוא רוצה להטיף לנו מה זה מוסר וערכים...".

23. כפי שצוין לעיל, בבואנו לבחון האם התבטאות מסוימת הינה לשון הרע, יש לבדוק מספר פרמטרים וביניהם: הביטוי עצמו, המסגרת בה נאמר והקשר הדברים. בחינה זו ראויה שבעתיים כאשר מדובר בדין ודברים בין אנשים שהינם אנשי ציבור וביניהם מתקיים שיח פוליטי רצוף.

24. דברי התובע על הנתבע נאמרו במסגרת ישיבת הנהלה וזאת בעקבות שאילתה שהעלה הנתבע, שעניינה הסרת סמלי מגן דוד שנתלו בחוצות העיר. אין מחלוקת בין הצדדים כי נוסחה של השאילתה היה כדלקמן: "הזדעזעתי עד עמקי נשמתו לשמוע ולראות איך ערך כה חשוב ומרכזי בחיינו מחולל ... תגובתו של חבר המועצה אחמד עודה, כי מגני הדוד הוסרו בגלל לחץ המגזר והעיתונות, מדגישה עד כמה ראש העיר חסר עמוד שדרה... פחדנות מצד הרשות תביא עלינו יום כיפור נוסף".

למקרא שאילתה זו ברי לקורא הסביר והמיושב בדעתו, כי מדובר בפרובוקציה ובניסוח שאינו "ראוי" כלל ועיקר. עם זאת, לפי הנתבע, השאילתה וניסוחה אינם מצדיקים את השתלחות התובע בו, זאת בשעה, שהנתבע עצמו משתלח בתובע ומכנה אותו בשמות גנאי וביניהם חסר עמוד שדרה ופחדן. למעשה טוען הנתבע כי נעלב עד "עמקי נשמתו" מדבריו של התובע והצגתו כאדם שאינו עושה דבר למען הזולת, אך בה בשעה, אינו מוצא פגם בעלבונות שהטיח בתובע ואינו מפרשם כפוגעים וכמעליבים. אין בידי לקבל את טיעוני הנתבע.

25. על מידת העלבון "שספג" הנתבע מן התובע בגין דברים אלו ניתן ללמוד מהעובדה כי התובע בחר להגיש תביעת לשון הרע בגינם רק לאחר כ-3 שנים מיום שנאמרו וגם זאת רק במסגרת תביעה שכנגד. הנתבע מבקש לייחס עובדה זאת לתום ליבו, אך שוכנעתי כי יש בכך דווקא להעיד כי הדברים שנאמרו התפרשו על יד הנתבע כשיח פוליטי לגיטימי וזאת נוכח השאילתה ונוסחה כפי שהובאה לעיל.

26. הנתבע מפליג בסיכומיו בדבר היות ביטויים מסוימים בגדר הבעת דעה במסגרת שיח ציבורי וכי אין לסווג ביטויים שכאלה הנאמרים בשעת כעס כלשון הרע. דומני כי דווקא האמירות שנאמרו ע"י התובע כנגד הנתבע צריכות להיות מסווגות ככאלו שאינן לשון הרע אלא תגובה לגיטימית של דמות ציבורית כנגד עלבונות קשים המוטחים כלפיו (חסר עמוד שדרה ופחדן) ועל כן אין לראותם כלשון הרע.

לעניין זה ראה **ת.א. (תל אביב) 16294/08 ח.ג.** נ' דרור תמרי, **דברים שצוטטו ע"י הנתבע עצמו בסיכומיו:** "הלכה היא כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. מקום בו ברור מן הנסיבות כי האומר שרוי בכעס רב ובפרץ רגשות, הרי שאין להבין דבריו כהוצאת לשון הרע, אלא אך כביטוי סתמי של רוגז ותסכול, אף שלא נעים לאזני השומע ומיותר. על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שאלה נאמרו בעידנא דריתחא הנטיה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן, לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות והנוכחים מבינים אי אכן נאמרים הדברים כהתפרצות רגשות זעם על רקע סכסוך כזה או אחר".

27. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי הנתבע לא הוכיח כי דברי התובע כלפיו נשוא התביעה שכנגד, מגיעים לכדי לשון הרע כמשמעותה בחוק ועל כן יש לדחות את תביעתו.

28. באשר לפרסום השני - תנועת היד המבטלת, נראה כי הנתבע זנח טענותיו בענין זה שכן לא חזר עליהן במסגרת סיכומיו. מכל מקום ולמען הסר ספק, אני קובע כי לא הוכח כי אכן היו תנועות יד כאלו וכי נעשו בצורה מזלזלת המגיעה עד כדי לשון הרע ועל כן יש לדחות התביעה בגין פרסום זה.

סוף דבר

29. בהתאם לאמור, אני מקבל את התביעה העיקרית בחלקה, דוחה את התביעה שכנגד ומחייב את הנתבע לשלם לתובע סך של 12,000 ₪.

כמו כן ישלם הנתבע לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 3,000 ₪.

סכומים אלה ישולמו בתוך 30 יום מהיום שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תשלח לצדדים עותק פסק הדין כמקובל

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ד, 24
יולי 2014, בהעדר הצדדים.

א. סלאמה, נשיא

א. סלאמה 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)